

Monica McCarty

Az Íjász

Romantikus *Regények*

Monica McCarty

Az Íjász

A Felföld rettegett fia 9.

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Arrow

Copyright © 2014 by Monica McCarty
This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Hungarian translation © Szigeti Judit

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIGETI JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 505 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Prológus

*Skócia, Lochmaben, Moss Wood
1307 márciusa*

Cate azt hitte, semmi sem lehet rosszabb a haldoklók rettenetes kiáltozásánál és jajveszékelésénél, de tévedett. A holtak némasága ezerszer rosszabb volt.

Az öreg kút nyirkos sötétjében gubbasztott, és előre-hátra ringatta magát, miközben reszketett félelmében, és próbált nem gondolni arra, hogy hol van, és mi kúszhat-mászhat körülötte.

A szemét égették a könnyek, amelyek órákkal ezelőtt elapadtak. Addig sikítozott és kiáltozott segítségért, amíg a hangja reszelős nem lett. Szomjas volt, de nem mert vízért imádkozni. Nagyon is tudta, mi történne, ha most eleredne az eső. Vajon mennyi víz kell ahhoz, hogy megteljen a régi kút, milliméterről milliméterre, miközben ő azt várja, hogy valaki megtalálja?

Ám az angolok nem akarták, hogy bárki is megtalálja. A katonák gyilkos ámokfutásuk után itt hagyták őt meghalni. Lassan éhen halni vagy megfulladni... nekik nem számított. Ez volt a büntetése, amiért meg akarta menteni őt... Cate torka elszorult a sírástól. A szemét égető érzés marta. Az anyját. *Ó, istenem, anyá!*

Lehunyta a szemét, és próbálta kivenni a fejéből az emlékeket. De egyedül a sötétben nem tudott hová bújni előlük. Jöttek, és a rettenet lavinájaként elárasztották az elméjét.

Cate a folyónál horgászott, amikor meghallotta a lovak hangját. Annyian voltak, hogy azonnal borzongás futott végig a hátán. A hegyoldalban álló kicsi, elszigetelt, Lochmaben környé-

ki erdei falujukban kevés látogatójuk akadt. Ezekben a vészterhes időkben, amióta a számkivetett Carrick grófja (vagyis azóta, hogy megkoronázta magát, Robert király) visszatért Skóciába egyéves száműzetése után, ennyi lovas csak egyet jelenthetett: rosszat. Vagy Bruce emberei keresnek menedéket a jogfosztott király egykori birtokain – amivel még nagyobb veszélybe sodorják a többnyire nők és gyermekek által lakott falut –, vagy ami még ennél is rosszabb, a Bruce lochmabeni erődítményét őrző angol katonák érkeztek meg, akik minden követ és falut fenekestül felfogatnak, miközben keresik a jogfosztottakat és a lázadókat, akik segítik őket.

Cate nem törődött a halászhálóval meg a horgászszinórral (ahogy a cipőjével sem, amelyet a folyóparton hagyott); csak futásnak eredt. Úrrá lett rajta a félelem, ahogy az angolok rettenetes pusztításairól szóló rémtörténetek elárasztották az elméjét. Férfiak, akiket lovakkal tépettek szét, megerőszkolt nők, megvert gyermekek, kirabolt és felgyújtott házak, mindez azért, hogy a szomszédokat egymás ellen fordítsák. Hogy megtalálják a lázadókat, és megbüntessék őket. Cate nem szeretete Robert „királyt”, de inkább őt választotta volna, mint az angol „hűbérurakat”.

Isten kegyelmezzon nekik, ha az angolok rájönnek, hogy a falu rejtegette Bruce pár emberét, akik túléltek a néhány héttel ezelőtti vérontást Loch Ryannél. Cate figyelmeztette az anyját – akinek a többi nő adott a szavára –, hogy ne tegye, de Helen of Lochmabent nem lehetett eltéríteni a szándékától. Azt mondta, a kötelességét teljesíti; és hiába fosztották meg a trónjától, akkor is a számkivetett király az ő uralkodójuk.

Cate félúton hazafelé hallotta meg az első sikoltásokat. A szívverése kihagyott rémületében, aztán rohanni kezdett a fák és a bokrok között, mit sem törődve azzal, hogy az ágak megkarcolták az arcát, a kövek pedig a talpába mélyedtek. Horgászás közben a szoknyája szélét a derekához kötötte, így kilátszódott alóla a sokkal kényelmesebb nadrágja, amelyet olykor a ruhájával takart el, hogy ne bosszantsa fel az anyját.

Megpillantotta az első házat a falu szélén; egy barátjáé, Jeané volt. Épp kiáltani akart neki, de a kiáltás a torkán akadt. Halálra dermedt, a gyomra felfordult, majd öklendezni kezdett. Jean anyja a földön feküdt, a vér még élénkvörösen folydogált a nyakán lévő mély vágásból. Jean keresztben feküdt az anyjához szegezve, akire rázuhant, miután a hátába fúródott egy lándzsa.

Az történt, amitől Cate tartott. Egy tucat angol katona özönlötte el a kis házat, akár páncélba bújt sáskák, és mint a pestis, csak halált hagytak maguk után.

– Ha nincs, amit érdemes megmenteni, gyűjtsátok fel! – mondta az egyik katona. – A következő falu kétszer is meggon-
dolja majd, hogy rejtegesse-e a lázadókat.

Cate szíve hatalmasat dobbant rémületében, mivel a férfi szavai nem hagytak kétséget afelől, mire készülnek. Több volt ez, mint büntetés; lecke volt arról, mi jár a trónfosztott király segítőinek.

Sohasem látott rettegés kerítette hatalmába. Az anyja! Meg kell találnia az anyját. Még a katonák előtt oda kell érnie. Bár a hangokból úgy ítélte meg, már elkésett. Az angolok mindenütt ott voltak.

Óvatosan, hogy meg ne lássák, átlopakodott a fák között, és minden egyes lépés, minden egyes ház, amely mellett elhaladt, igazolta a félelmét. Szörnyűséges, gonosz vérontás vette kezdetét a faluban. A katonák senkit sem kíméltek. A szeme láttára mészároltak le idős férfiakat, nőket, gyerekeket, de még csecsemőket is. Huszonhét. Ennyien maradtak csak a valaha virágzó faluban. Emberek, akiket egész életében ismert és szeretett.

Most ne gondoldj erre! Cate gyomra ismét felfordult, a teste meg akart szabadulni a rémülettől, de tudta, erre most nincs idő. El kell jutnia a...

Ott! Végre megpillantotta a házat, ahol az anyjával és a mostohaapjával lakott – a másodikkal –, amíg a férfit meg nem ölték az előző nyáron. Ha még maradt volna levegő a tüdejében, Cate fellélegzett volna a megkönnyebbüléstől.

Ellentétben a többi vályogházzal, itt nem hemzsegték katonák. Baljós csend honolt. Hála istennek, időben érkezett az anyjához.

Egy sikoly hasította ketté kegyetlenül a béke illúzióját. Cate szíve megdermedt a jeges rémülettől. Bár sohasem hallott az anyjától ilyen hangot, ösztönösen tudta, hogy ő az.

Cate még csak tizenöt éves volt, de eleget látott már a háborúból és az angolok rémtetteiből ahhoz, hogy az elméjét eluralják a szörnyűséges képek. Erőt vett magán, és eltaszította magától őket. *Ne gondoldj rá! A sikoltás azt jelenti, hogy még életben van. Csak ez számít.*

Cate erre összpontosított, miközben tovább lopakodott a ház felé, és tudta, hogy bármelyik pillanatban rávethetik magukat a katonák, és elfoghatják. A szívverése megállt, és alig-alig lélegzett, ahogy megkerülte a házat.

– Ne, kérem! – hallatszott az anyja rémült könyörgése, és Cate megdermedt. – Kérem, ne bántsa a kisbabámat!

Cate az ajkába harapott, hogy gátat szabjon a torkában felfelé kúszó zokogásnak. Az anyja túl volt már a nyolcadik hónap; Cate mostohaapjának a gyermekét hordta a szíve alatt. Több mint tizenöt évet kellett várnia, hogy megfogadjon a második gyermeke. Nehéz volt megmondani, hogy Cate vagy az anyja várta-e izgatottabban a kisbaba születését. Hogy kishúga lesz, vagy kisöccse, a lányt nem érdekelte. Végre lesz testvére!

Kérem, ne bántsák őket!

Átmászott a kerítésen, amely a még megmaradt állataikat kerítette körbe – egy disznót, egy öreg kecskét, néhány tyúkot és egy undok kakast –, majd az övén lógó, halbelezéshez használt késnél hatékonyabb fegyver után nézett. A hátsó ajtónál lévő néhány tanyasi szerszám közül kiválasztotta azt, amelyik a legfenyegetőbbnek tűnt: egy hosszú nyelű kapát. Egy éles sarló, amivel a gabonát vágják, jobb lett volna, de itt, az erdőben nemigen nőtt semmi azon a néhány szívós zöldségen kívül, amelyet a kertben termesztettek.

Cate hangos nyögéseket hallott, és többé képtelen volt kor-

dában tartani a képzeletét. Tudta, mit jelentenek a hangok, de ez mégsem készítette fel a látványra, amely fogadta, amikor a hátsó helyiségből – ahol télen az állatokat tartották – belépett a nappaliba.

Az anyja az asztalon feküdt, ahol alig egy órája együtt reggeliztek, és egy páncélt meg kék-fehér köpenyt viselő katona hajolt fölé. Háttal állt Cate-nek, de csípőjének döfködő mozgása az anyja lába között egyértelművé tette, mit csinál. Az alkarját az anyja torkára szorította, hogy ne tudjon beszélni... sem lélegezni.

Az anyja már egyébként is tágra nyílt szeme még jobban ki-dülledt, amikor megpillantotta Cate-et a katona válla fölött. A lány megértette: szavak nélkül könnyörög neki, hogy menjen el, hogy fusson, és ne nézzon hátra, de ő nem törődött vele. Az anyja volt az egyetlen ember a világon, akit szeretett. Nem hagyhatta meghalni.

Cate megszorította a fanyelet, az izmai megfeszültek, ahogy felkészült. Nem először fordult elő életében, hogy azt kívánta, bár-csak nagyobb lenne. Mindig is kis termetű volt a korához képest, és a háború, valamint az angol megszállás okozta éhezés miatt egyébként is törekeny teste kifejezetten vézna. De keményen dolgozott, és ami hús még maradt a testén, az mind izom volt.

Minden erejét összeszedve magasra emelte a kapát, és akkorát csapott a katona fejére, amekkorát csak tudott. Ám az meg-érezhette a közeledését, mert elfordította a fejét, épp csak annyira, hogy elkerülje a halántékára mért ütést. A kapa vasfeje ehelyett a sisakját találta el. Az ütés elég erős volt ahhoz, hogy eltántorodjon Cate anyjától, de ahhoz sajnos nem, hogy a földre rogyjon.

A férfi káromkodott, és olyan dühös, fenyegető tekintettel fordult a lány felé, hogy ha Cate ezer életet élne, akkor sem tudná elfelejteni. A katona arca – bármennyire is eltorzult – örökre a lány emlékezetébe vésődött. Sötét, kifejezéstelen szem, hegyes, horgas orr és rendezett szakáll. Finom vonásaival inkább előkelő férfinak nézett ki, semmint egy durva vadembernek, amire Cate számított. A lány biztosra vette, hogy normandiai.

Ha nem is a születése, de családi öröksége révén. Ám a finom vonások nem tudták leplezni a belőle áradó gonoszságot.

Üvöltve kezdte szidalmazni Cate-et.

– Ne, Caty, ne! – kiáltotta az anyja.

Cate nem tévovázott, és ismét felemelte a kapát. Annyira összpontosított, hogy nem hallotta, amint két másik férfi a szoba túlsó feléből felé közeledik – két férfi, akiket addig észre sem vett –, miközben erővel lesújtott ezúttal a katona vállára.

Az fájdalmasan felnyögött.

– Szedjétek le rólam ezt a kis ringyót!

Az egyik katona elkapta Cate karját. A másik kicsavarta a kezéből a kapát. A kegyetlen vadember, aki megerőszkolta az anyját, felemelte a páncélba bújtatott kezét, és hatalmasat csapott vele Cate arcába, még mielőtt ő elfordíthatta volna a fejét. A lány azonban elégedetten nyugtázta, hogy a férfi karján folyik a vér. Legalább megsebesítette.

Az anyja felkiáltott, és Cate elé ugrott, a testével próbálta védelmezni.

Ekkor kezdődött csak az igazi rémálom; az a néhány pillanatot, amely azóta újra meg újra lepergetett Cate elméjében. Gyorsan történt, mégis minden másodperc rémületes precizitással ketyegett.

Cate a szeme sarkából látta a fém csillanását, ahogy az a vadállat előhúzza a kardját a derekán lógó hüvelyből. Kiáltani akart, hogy figyelmeztesse az anyját, de már túl késő volt. A penge kegyetlenül lesújtott az anyja testére, és egy szempillantás alatt felhasította az oldalát egészen a csípőjéig. Az anyja döbrent arckifejezése fájdalmas rémületté változott, és kínzóan hosszú ideig úgy is maradt.

– Szeretlek... apád... *bocsáss meg...*

A hangja elhalt, megtántorodott, majd a földre rogyott.

Cate kiszabadította magát a fogvatartója szorításából, és a lény legmélyéről feltörő sikollyal megpróbálta elérni az anyját. De a második katona feltartóztatta, mielőtt odaért volna. Vadmacska módjára küzdött ellene, de a férfi egyszerűen túl erős volt.

– Mit csináljak vele, parancsnok? – kérdezte a szörnyetegtől, aki megölte az egyetlen embert, aki még megmaradt Cate-nek.

A vadember lehajolt, hogy megtörölje a kardját az áldozata ingében, és gyomorforgató vörös csíkot hagyott a krémszínű vásznon.

– Öld meg ezt a kis korcs szajhát! Felhasználnám, hogy elvégezzem a dolgom, de nekem nő kell, nem egy ilyen szárnalmas, nadrágos csitri. Találj nekem egyet helyette! – utasította a másik katonát.

A férfi, aki lefogta Cate-et, a kardjáért nyúlt. Úgy szorította a lányt a karjával, mint egy satu. Bár tudta, hogy reménytelen, Cate rúgkapált, sikítózott, és próbálta kiszabadítani magát.

A parancsnok arcára ragadozó mosoly ült ki, és szemmel láthatóan élvezte a lány rettegését.

– Várj! – mondta. – Azt akarom, hogy megfizessen ez a lázadó kölyök azért, amit tett. Dobjátok a régi kútba odakint! – Még szélesebb mosolyra húzódott a szája, és a fehér fogai úgy villantak elő, akár egy farkaséi. – Szenvedjen, mielőtt meghal!

Ez órákkal ezelőtt történt. Hogy pontosan hány órája, Cate nem tudta. Reggel volt, amikor horgászni indult, most pedig már jó ideje besötétedett odakint. A katonák gyújtotta tüzek utolsó parazsai is kialudtak.

Mindene odaveszett. Az anyja. A kisbaba. A barátai. Az otthona. Nem maradt egyéb, csak hamu és ez a rettenetes sírgödör.

Cate már feladta, hogy megpróbáljon kimászni. Bár a szabadság alig két méterre volt, a kiszögellések, ahol megkapaszkodhatott volna, vagy ahová a lábával támaszkodhatott volna, lemorzsolódtak a súlya alatt. Próbálta a kút falának nyomni a hátát, de a lába nem volt elég hosszú ahhoz, hogy magát kifeszítve felfelé araszolhasson.

Fáradt volt, vizes és fázott, de tudta, hogy muszáj kitartania. Valaki érte jön majd. Valaki megtalálja.

De vajon mikor?

A kútban töltött minden perc kíneserves volt. Gyűlölte a sötétet, és a gyász vérfagyasztó rettegéssel párosult.

„Nincs mitől félned, Caty cica. A sötétség nem bánt.”

A nevető hang – amely még oly sok év után is ismerős volt – úgy tűnt fel a sötétségben, mint egy szellem, és kegyetlen emlékekkel kísértette a lányt.

Miért gondol most órá? – tűnődött. Az apjára – a vér szerinti apjára –, aki megnyugtatta, amikor rémálmai voltak, de aki öt éves korában elhagyta, és sohasem tért vissza? Ő biztosan nem fog érte jönni.

Egy könnycsepp gyűlt Cate szeme sarkába, ő pedig dühösen letörölte. Az apja nem érdemli meg a könnyeket. A szeme fájdalmasan égett. Egy időre a harag kordában tartotta a félelmét. De a következő éjjelen visszatért. Az azt követően pedig pánikká fokozódott. A negyedik éjjelen elkeseredéssé. És az ötödiken a legborzasztóbb érzés lett úrrá rajta: a reménytelenség.

Gregor MacGregor körülnézett a kiégett falu megmaradt csontvázán, és messze földön híres arca komor grimaszba rendeződött. A háború elmúlt egy éve már megmutatta neki, micsoda aljasságra képes az emberi lény, de ez...

Érezte, ahogy az epe felkúszik a torkában. Küzdenie kellett, hogy ne adja ki a gyomra tartalmát. A társai – különösen Eoin MacLean és Ewen Lamont, akik egy hónapja jártak itt – szemmel láthatóan hasonló nehézségekkel küzdöttek. Amikor MacLean eltűnt az egyik kiégett épület mögött, Gregor rájött, hogy a barátja elvesztette a csatát.

– Tehát igaz – mondta Lamont. – A rohadt életbe, igaz! Ki az isten képes ilyesmire? – A zord felderítő hitetlenkedő tekintettel meredt a társára. – Azok a nők és gyerekek... – Elakadt a hangja, majd érdes suttogással folytatta: – Mindet megölték.

Lamont elfordult. Úgy tűnt, nem vár semmiféle választ, és Gregor nem is tudta volna megadni neki. Mit is mondhatott

volna? Hiszen mindez igaz volt. A szénfekete testek, amelyeket a házakban találtak, nem hagytak kétséget efelől.

A rettenetet némileg felváltotta a harag. Soha többé, esküdött. Ha Bruce egyszer trónra kerül, soha többé nem történik ilyesmi.

Bruce e küldetésének fontosságát igazolta a férfi, aki ezután megszólalt. Tor „Harcos” MacLeod, a király elit felföldi harcosokból álló titkos csapatának a vezetője az elmúlt hetekben néhány óránál nem töltött több időt a királytól távol. MacLeod személyes testőre, végrehajtója, védelmezője és tanácsadója volt Robert the Bruce-nak, vagyis mindene. A király mégis elküldte a legközelebbi bizalmasát, hogy nézzen rá a hűséges falubeliekre, akik rejtekhelyet kínáltak egy csapat emberének a katasztrófákkal teli, rövid uralkodásának legszörnyűbb megpróbáltatása után.

A rettenetes nyugat-felföldi főnök káromkodott, és a más-különben rezzenéstelen arcára ritka érzelmek ült ki.

– Most az egyszer örültem volna, ha az informátoraink tévednek.

Gregor bólintott.

– Én is.

Azonnal útra keltek, ahogy eljutott hozzájuk a hír, miszerint az angolok megtorló támadást intéztek a falu ellen, amely segítette a „lázadókat”. Otthagyták a gallowayi erdős hegyekben az átmeneti hadiszállásukat, és elvágtattak hatvan kilométerre keletre, Dumfrieson át Locmabenbe. De arra már nem volt lehetőségük, hogy gátat szabjanak a mérsárlásnak, amely itt történt.

Amint MacLean ismét csatlakozott hozzájuk, MacLeod odafordult hozzá és a társához, Lamonthoz. A két harcos ott volt azok között, akiknek sikerült épp bőrrel elmenekülni a Loch Ryan-i katasztrófa után, és akik itt húzták meg magukat.

– Ezt senki sem láthatta előre. Nem vagytok felelősek érte... egyikőtök sem. Világos?

A hangja kemény és parancsoló volt, az együttérzés és a biztatás legcsekélyebb jele sem volt fellelhető benne. Lamont

és MacLean harcosok voltak; parancsszóból értettek, nem dédelgetésből.

Egy pillanatilag egyikük sem felelt. Egymásra néztek, azután Lamont kurtán bólintott, majd később a társa is így tett.

– Helyes – mondta MacLeod. – Akkor temessük el a falu lakóit tisztességesen, majd térjünk vissza a királyhoz, és mondjuk el neki, mit láttunk. De afelől ne legyen kétségetek, hogy megbosszuljuk, ami itt történt. – Ezután Gregorhoz fordult. – Szedd össze a holttesteket, és hord ide őket! – A néhai templom helyén álltak, amelyet csak a pap testén megmaradt papi öltözék cafataiból tudtak beazonosítani. – Mi hárman ásunk.

Gregor bólintott, és hozzáfogott a halottak elszenesedett maradványainak az összegyűjtéséhez.

Valaki eljön értem...

Cate a trubadúrtörténetek lovagjairól álmodott. Erős, jóképű harcosokról, akik fehér lovon ülnek csillogó páncéljukban, színes lovagi köntösükben, és a zászlójuk lobog a szélben, amint az emberek segítségére sietnek. Nemes lovagokról. Bátor lovagokról. A gyermekkora lovagjairól. A lovagokról, akikben egykor hitt. Olyan lovagokról, amilyen az apja is volt.

Az apám a keresztény világ legdicsőbb lovagja! E dicsekvő szavak, amelyeket a többi gyerekek mondott, akik folyton azzal piszkáltak, hogy törvénytelen születésű, csak tovább hergelték őket, miután az apja elment.

Caty, hol van most a keresztény világ legdicsőbb lovagja? – gúnyolódtak.

Itt biztosan nincs.

Cate felriadt. Valamikor összegömbölyödhetett. Mivel magánkívül volt már az éhségtől meg a szomjúságtól, és ahhoz is alig volt ereje, hogy a kezét-lábát kinyújtsa, a hangok először összezavarták. Olyan sokat imádkozott hiába, és olyan intenzitással, hogy amikor az végre meghallgatásra talált, épp, amikor

már megadta magát a sorsnak, az egész pusztán a képzelete kegyetlen gúnyolódásának tünt.

Ám a hangok felerősödtek. Férfihangok voltak. Talán angol katonáké? Vajon azért jöttek vissza, hogy tovább kínozzák? Hogy befejezzék, amit elkezdtek?

Irracionális félelem kerítette hatalmába, és kiszáradt szája – amelyet kiáltásra nyitott – hirtelen összezáródott. De aztán rájött, hogy muszáj megpróbálnia. Ha a férfiak barátok, akkor ez lehet az egyetlen esélye a menekülésre. Ha angolok...

Talán megszabadítják végre e nyomorúságos állapotól.

Kiáltani akart, de a sors különös, kegyetlen iróniája úgy hozta, hogy nem jött ki hang a torkán. Az elkeseredés és a csalódottság könnyei szöktek a szemébe. Próbálta erőltetni a hangját, minden erejét latba vetette, de ez is csak halk suttozásra volt elegendő.

– Segítség! Kérem, segítsenek! – A hiábavaló próbálkozástól elsírta magát, és értékes folyadék gördült le az arcán. – Segítség!

Istenem, ez lehetetlen! De hiszen ő erős. Nem fogja feladni. Nem akart meghalni.

Az anyjára gondolt, a kistestvérére, akit sohasem fog megismerni, a barátaira és a szomszédjaira, akiket egész életében ismert. Valakinek emlékeznie kell rájuk. Valakinek gondoskodnia kell arról, hogy az elkövetők megfizessenek.

Újra próbálkozott.

– Segítség! – Ezúttal hangosabb volt.

Nem sokkal, de ahhoz eléggé, hogy felbátorodjon. Egy kicsit egyenesebb háttal felült, felnézett a kút kávján túl lévő fényre, és ismét megpróbálta. Majd ismét.

Erőfeszítései jutalma egy kiáltás volt, amely mintha közeledett volna.

– Azt hiszem, van valaki itt lenn.

Tehát mégsem képzelődött. Cate ismét elsírta magát a reménytől és a félelemtől.

Ne menjen el... Kérem, ne menjen el! Itt vagyok.

Hirtelen energia tört fel a testében, feltápászkodott, és a mohával borított kőfalba kapaszkodott. Amikor egy árnyék jelent meg a feje felett, felpillantott. Egy férfi arcát látta, amint odafeletről néz le rá.

Elakadt a lélegzete. Pislogott. Érezte, hogy a térdei megrogynak... és nem a kimerültségtől vagy az éhségtől.

Hanem a férfi arcától. A legtökéletesebb arc volt, amelyet életében látott.

A napfény glóriaként ragyogott körülötte, és világos haját aranyszínűre festette. Az orra egyenes volt, és karakteres; az álla határozott, finoman gödröcskés és nem túl szögletes; az arcsontja széles és formás; és a szája... telt és csábító. A szeme világos volt – kék vagy zöld, Cate nem látta jól –, a szemöldöke ívelt, akár egy holló szárnya. Nem volt olyan része, porcikája, arany színű bőrének egyetlen kis pontja sem, amely ne lett volna tökéletes.

Jóságos ég, hiszen ez nem is ember, hanem angyal!

Ez pedig csak egyet jelenthetett...

A mennyországban vagyok.

Ez volt Cate utolsó gondolata, mielőtt a talaj hirtelen megemelkedett a lába alatt.

– Életben van?

Cate-et egy mély hang térítette magához az ájulásból. Úgy érezte, mintha lebegne. Nem is, inkább mintha cipelné valaki. Egy férfi tartotta a karjában. Erős, biztonságot nyújtó karok fonódtak köré.

A férfi letette a földre. Ahogy fölé hajolt, lehelete lágy melegtől Cate szeme pislogva felnyílt.

A tekintetük összetalálkozott: belenézett az őrangyala szemébe.

– Igen – mondta a férfi halkán, és kisimította a lány homlokából a nedves haját. – Él.

Gyengéd hangjától Cate szíve megtelt érzélemmel. Szólásra

nyitotta a száját, de végül csak száraz ajkát tudta megnyalni. A következő pillanatban egy bőrtömlőt emeltek a szájához, és a drága víz első cseppjei végigcsurogtak kiszáradt torkán. Mohón ivott, amíg a férfi azt nem suttogetta neki, hogy lassítson, mert még rosszul lesz.

Amikor egy pillanattal később elhúzta a tömlőt a lány szájától, Cate szerette volna visszarántani magához, de valami elterelte a figyelmét. A férfi a mellkasához húzta, és az angyali arca olyan közel került hozzá, hogy Cate-nek csak fel kellett volna emelnie a kezét, hogy megérintse. Zöld. Zöld szemét olyan gyönyörű, dús szempilla foglalta keretbe, amelyet a lány még sohasem látott. Ez nem igazságos... még egy angyal esetében sem.

Él? Cate összeráncolta a homlokát, ahogy felfogta, amit hallott.

– De hát maga angyal.

Ekkor hangos nevetést hallott a háta mögül.

– Ezen jól szórakozik majd Sólyom.

Az angyal dühös pillantást vetett a férfirra, aki ezt mondta, de a szavai és lány hangja Cate-nek szóltak:

– Életben vagy, gyermekem. És biztonságban.

Ahogy a rémséges emlékek előtörtek, Cate elszörnyedt, és belekapaszkodott a férfiba. A fejét a bőrpáncéllal borított mellkasára hajtotta – a kemény, széles mellkasára –, hátrapillantott, és csak ekkor vette észre a három másik férfit.

Elakadt a lélegzete, és félelmében szinte összezsugorodott. Hatalmasak voltak. A fekete, acéllal kivert bőrpáncélt és fekete sisakot viselő, magas, izmos harcosok láttán megborzongott (ekkor vette észre, hogy a megmentője sisakja mellettük hever a földön). Még jó, hogy először nem vette észre őket, máskülönben azt hitte volna, hogy meghalt, és a mennyországtól jócskán délebbre került.

Kik ezek? A megmentője kiejtéséből rögtön tudta, hogy nem angolok. Cate ismét szemügyre vette őket, a vállukra vetett fekete köpönyeget. Felföldiek. De vajon melyik oldalon állnak? Mindkét oldalon harcoltak felföldi klánok: némelyikük

Bruce mellett, de mások – mint a MacDougallok is – ellene; ez utóbbiak vonakodva ugyan, de a magát a „skótok kalapácsának” nevező angol Edward szövetségesei lettek.

Vajon ezek a férfiak az angolokkal vannak?

A megmentője mintha megérezte volna a félelmét.

– Minden rendben, kislány, nem ellenségek vagyunk. Robert király küldött minket, hogy segítsünk, amikor a fülébe juttott, hogy az angolok bosszút álltak a falun, amiért menedéket nyújtott az embereinek.

Segíteni? Cate szája kiszáradt. Hiszen Bruce miatt kerültek ebbe a helyzetbe. Ő tette ezt velük!

Ám ezek a férfiak voltak a bizonyítékai annak, hogy Skócia jövődöbéli királya nem feledkezett meg róluk teljesen. Nem mintha ez megnyugtatta volna a lányt; Bruce emberei túl későn érkeztek.

És mindössze négyen voltak! Cate szíve ismét vadul vert, és csak úgy dübörgött a mellkasában.

– És ha visszajönnek?

– Kik? – kérdezte a férfi. – Ki tette ezt, gyermekeim?

Könnyek gördültek le Cate arcán, és a mellkasa görcsösen összerándult a sírástól.

– Angol katonák a várból. Hereford grófjának emberei. Ők...

Cate még keservesebb zokogásban tört ki, ahogy felidézte, mit tettek velük az angolok. A férfi közelebb húzta magához, gyengéd szavakkal nyugtatta, és megígérte, hogy minden rendben lesz.

De nem lesz minden rendben. Semmi sem lesz többé rendben. Az anyja meghalt, és Cate-nek többé nem volt senkije. Önkéntelenül erővel megmarkolta a férfi acélos izmait. Kivéve őt. Ezt az anygalt, akit Isten küldött, hogy megmentse őt a biztos haláltól. Amíg ő a kezében tartja, itt van ő neki. Cate soha többé nem akarta elengedni.

Gregor úgy érezte, hogy Robbie Boydra lenne szüksége (vagy legalábbis felföldi harcostársa emberfeletti erejére) ahhoz, hogy lefejtse a lány ujjait a karjáról, de idővel a gyermek annyira kimerült a sírástól, hogy elaludt, és így végére tudtak járni a rájuk váró lehangoló feladatnak.

Folyton a kislányon tartotta a szemét, miután betakarta őt a plédjével, és ott hagyta a lovak mellett. A csöppnyi gyermeket szörnyű trauma érte, és mivel ő talált rá, Gregort az a különös érzés kerítette hatalmába, hogy felelősséggel tartozik érte. Különös, mivel egészen újszerű tapasztalat volt számára, hogy felelősséget érez egy nő iránt... még akkor is, ha az illető még csak gyermek.

Ám amikor arra gondolt, min ment át ez a gyermek, az egész testét elárasztotta valamiféle védelmező ösztön, amelyről azt sem tudta, hogy létezik.

Jóságos ég, vajon mióta lehetett abban a pokoli gödörben? Négy napja? Talán öt? Nem sok hiányzott ahhoz, hogy meghaljon... és még most sem volt biztos, hogy életben marad, miután oly sokáig éhezett és szomjazott.

Gregor elhúzta a száját. Ez még egy felnőtt férfinak is sok lenne, nemhogy egy fiatal lánynak, aki csupa csont és bőr. Felhorzolt ujjai tanúskodtak arról, micsoda kínokat élhetett át, és milyen elkeseredetten próbált kimászni abból kútból, hogy megmeneküljön.

Gregor eddig azt hitte, már minden lehetséges igazságatlanságot és kegyetlenséget látott, amit az angolok képesek elkövetni. De ki tud ilyesmit tenni egy gyerekkel? Ez előre eltervelt, szinte már személyes bosszúnak tűnt.

Gregornak nem sok tapasztalata volt kislányokkal, de volt két öccse, és ez a lány sem lehet több tizenegy-tizenkét évesnél. Inkább kislány volt, mint fiatal nő. A szája ferde mosolyra húzódott, ahogy eszébe jutott a nadrág, amelyet meglepetten fedezett fel a lány szoknyája alatt, amikor a vállára kapta, és kimászott vele a kútból.

Szinte pehelysúlyú volt. Szó szerint csont és bőr. Törékeny,

de sovány végtagjai mégis meglepően erősek. Igen, ez a lány egy harcos. Különben nem élte volna túl mindezt.

Végül MacLean tette fel a kérdés, amelyen mindnyájan gondolkodtak.

– Mihez kezdünk vele? Nem vihetjük magunkkal a táborba. Túl veszélyes – fogalmazott a harcos meglehetősen finoman.

Kevesebb mint egy hónapja tértek vissza Skóciába, miután hat hónapig folyamatosan úton voltak a Külső-Hebridákon. Bruce serege kisebb győzelmet aratott ugyan az angolok fölött Turnberrynél, ám mindössze egyetlen vesztes csata választotta el őket attól, hogy ismét menekülésre kényszerüljenek. A Loch Ryan-i katasztrófa után, ahol Bruce embereinek a kétharmada odaveszett, alig négyszázan maradtak az egész hadseregben.

Egyesek úgy vélhették, ez a háború elveszett, de ők nem ismerték Robert the Bruce-t. Gregor addig harcol mellette, amíg csak kell, még akkor is, ha már csak ketten maradnak talpon.

– Mondott valamit, ami segíthet? – kérdezte MacLeod.

Gregor a fejét rázta.

– Semmit azon kívül, amit már amúgy is sejtettünk. Hereford emberei voltak. – Bár Lochmaben Bruce ősi birtokának, az annandale-i uradalomnak volt a része, a vár ismét az angolok kezébe került, miután Bruce előző évben visszaszerezte. Edward király Sir Humphrey de Bohunnak, Hereford grófjának ajándékozta, és a gróf meg a grófné (Edward király egyik lánya) nemrégiben érkeztek meg és foglalták el.

– Sokkos állapotban van. Még a nevét sem tudta megmondani. Csak sírt és sírt, hogy megölték az anyját, és most teljesen egyedül maradt.

Lamont összerezett.

– Látta meghalni az anyját.

Gregor komor arccal fordult felé.

– Úgy tűnik.

– Szegény kislány! – mondta MacLean. – Túl kicsi még ahhoz, hogy ilyesminek legyen a szemtanúja.

MacLeod arcán különös érzélem jelent meg. Beletelt egy kis időbe, amíg Gregor rájött, együttérzés az.

– Csak tízéves voltam, talán néhány évvel fiatalabb nála, amikor láttam, ahogy megerőszakolják és megölik az anyámat. A mai napig emlékszem minden átkozott percére.

Mindnyájan hallgattak. Úgy tűnt, nem csak Gregorra volt különös hatással a lány szenvedése; még Skócia, sőt talán az egész keresztény világ legridegebb és legrettegettebb kardforgatójának páncélján is áthatolt... Amíg az előző évben MacLeod feleségül nem vette Christina Frasert, Gregor azt hitte, hogy a felföldi harcosok vezére képtelen mosolyogni.

– Lehet, hogy élnek rokonai a közelben? – kérdezte Lamont.

– Nem! – kiáltott fel a lány, és a következő pillanatban már is Gregor karjába vetette magát.

Sérült, véres ujjai ismét a férfi karjába mélyedtek, és ha lehet, még erősebben kapaszkodott bele, mint korábban.

– Kérem, ne hagyjanak itt! Megtalálnak és megölnék.

– Csss! – csitítgatta Gregor, és megsimogatta a fejét. – Senki sem akar itt hagyni. Nincs valaki, akihez elvihetnénk? Nagynéni? Nagybácsi?

A lány a fejét rázta.

– Senki. Az anyám az egyetlen rokonom.

Gregor nem javította ki az igeidőt.

– Hát az apád?

A lány arca elsötétült.

– Meghalt. – A hangsúlyból a férfi arra következtetett, hogy a lányt nem fűzik kedves emlékek az apjához. – Methvenben – tette hozzá Cate.

Methven volt az elmúlt idők egyik nagy tragédiája a sok közül, amelyet Bruce és az emberei elszenvedtek.

– Hogy hívnak?

A lány tétovázott.

– Caitrina.

– Hát az apádat?

Újabb hallgatás.

– Kirkpatrick.

Meglehetősen gyakori név volt ez ezen a vidéken.

– Caitrina, testvéreid nincsenek?

Ahogy a lány arca gyászos komorságba burkolózott, Gregor rájött, hogy rossz kérdést tett fel.

– Az anyám nyolc hónapos terhes volt. Az a férfi bántotta. Én próbáltam megakadályozni.

Gregort izzó harag kerítette hatalmába, hiszen sejtette, mi-féle „bántásról” beszél a lány. Beteg állatok! Magához szorította a gyermeket, de tudta, hiába vigasztalja, semmi sem enyhítheti a fájdalmát.

– Megütöttem egy kapával, de elvitettem, és akkor... – Könnyek gyűltek a kislány hatalmas, barna szemébe. Helyes kis teremtés volt (még a piszok alatt is): széles szája, kissé pisze orra, finoman hegyes álla volt, és a haja meg a szemöldöke sötét, akár a szeme. – Megölte anyát. Az én hibám volt. Miattam ölte meg.

Gregor hangja megkeményedett, ahogy megfogta a lány vállát, és rávette, hogy a szemébe nézzen.

– Nem a te hibád – mondta ellentmondást nem tűrő hangon, nagyjából úgy, ahogy MacLeod beszélt az imént MacLeannel és Lamonttal. – Szembeszálltál, és ezzel olyan esélyt adtál az anyádnak, amit senki más a faluban.

– De nem voltam elég erős.

– Elég erős voltál ahhoz, hogy megpróbáld, és csak ez számít. A harc nem csak a fizikai erőről szól. A gyorsaság és a pontosság ellensúlyozza a kis termetet.

A lány kétkedően nézett rá.

– De én lány vagyok.

Gregor hitetlenséget színlelt.

– Biztosan a nadrágod tévesztett meg.

A lány fülig vörösödött.

– Ezt csak azért viselem néha, hogy könnyebben tudjak mozogni. – Elhallgatott, és Gregorra nézett. – Tényleg azt gondolja, hogy meg tudnám tanulni megvédeni magamat?

A férfi bólintott, és sejtette, mire gondol a lány... képessé akar válnia arra, hogy megakadályozzon egy férfit, hogy olyasmit tegyen vele, amit az anyjával tettek.

– Biztos vagyok benne – mondta.

A gyermek összevonta a sötét szemöldökét, a szája feszülten lefelé görbült, ami különösen ádáz arckifejezést kölcsönzött neki.

– Akkor ezt fogom tenni. Megtanít engem?

Ó, *a pokolba!* Gregor segítségkérően pillantott a társaira, de ők amolyan „magadnak csináltad” tekintettel néztek vissza rá.

– Kérem! – könyörgött a lány. – Nem vihetne magával? Nincs hová mennem.

Olyan reménykedve pillantott fel rá, hogy Gregor ösztönösen el akart fordulni tőle. Senkinek sem kellene reményeket fűznie őhozá.

Biztosan van egy hely, ahová elvihetnék a kislányt. Talán egy templomba? Talán valami dumfriesi árvaházba?

Ám valami lázadozott benne ez ellen az ötlet ellen. Mi lenne akkor a lánnyal? Ki védelmezné? És mi történne vele, miután felnő?

Nem a te dolgod. Nem a te felelősséged.

Gregor elhúzta a száját. Mindez igaz volt, de mégsem tudta rávenni magát, hogy elforduljon a lánytól. Nem számít, mit mondott MacLeod, mindnyájan bűnösök valamennyire abban, ami a lánnyal és a falubeliekkel történt.

Talán mégis van egy hely, ahová elvihetné. Valahová, ahol szívesen látják... sőt, ahol szeretik. Gregor anyja mindig is szeretett volna egy kislányt. Azóta, hogy a férfi apja és két bátyja meghalt, az asszony nem találta a helyét. Gregor tudta, hogy ha az anyja egyetlen pillantást vetne a lányra, és meghallaná a történetét, azonnal elolvadna.

– Kérem! – könyörgött a lány olyan elkeseredetten, hogy Gregor szíve összeszorult.

Bár az ösztönei azt súgták, hibát követ el, nem hallgatott a figyelmeztetésre.

– Roróban van az otthonom... közel a felföldi Tay-tóhoz. Ott maradhatsz az anyámnál, ha szeretnél. Ott biztonságban leszel.

A lány olyan arccal nézett rá, amelyet Gregor igen gyakran látott – csodálattal vegyes szerelemmel –, és azonnal megbánta, hogy engedett az ingernek, és ilyen ajánlatot tett.

De már késő volt.

– Komolyan mondja? Tényleg magával visz? – A lány neki-vetette magát Gregor mellkasának, és átölelte. – Ó, köszönöm, köszönöm, köszönöm!

A francba, mit tett?!

Elnézett a sötét fej fölött, amely alig ért a mellkasa közé-péig, és látta, ahogy a barátai – köztük MacLeod – alig tudják visszafojtani a nevetésüket.

– Bármerre jár, összetört szíveket hagy maga után – mon-dta MacLean nevetve Lamontnak. – Úgy tűnik, MacGregor, is-mét meghódítottál valakit. Bár ő még neked is túl fiatal. Gondo-lom, ez a szépség átka.

– Menj a... – Gregor, tekintettel a kislányra, elharapta a máskülönben megszokott válaszának a végét.

Ehelyett gyilkos tekintettel nézett MacLeanre. A megjegy-zés egy cseppet sem volt vicces. Különösen, mivel Gregor sejtet-te, hogy igaz.

Jóságos ég, mibe keverte magát?!